

Keiserens nye stil 2: Kronks nye stil

Keiserens nye stil 2: Kronks nye stil

Jeg har sagt det før - og kommer mest sannsynlig til å si det igjen - Disney må slutte å produsere disse venstrehåndsoppfølgerne! De dreper imperiet!!

The Emperor's New Groove 2: Kronk's New Groove

Saul Andrew Blinkoff, Elliot M. Bour

Walt Disney Pictures

2005

Buena Vista

16:9 Fullskjerm

Dolby Digital 5.1

72 min.

2

2

En stor, feit løgn

Av alle Disneys rett-på-DVD-utgivelser må

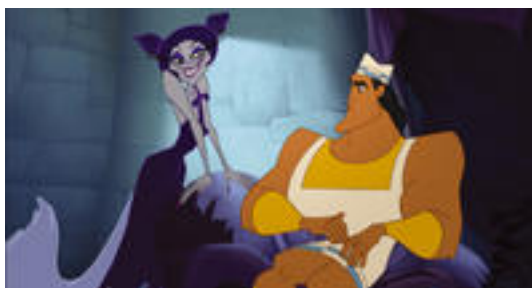
Keiserens nye stil 2: Kronks nye stil være den mest halvhjertede. Selv de mange

Løvenes konge-oppfølgerne har mer innhold enn det

Kronk byr på. Filmen leverer et oppgulp av filmreferanser og en syltynn historie, som formidles så kronglete og uengasjerende at man skulle tro selv regissørene har mistet tråden. Filmen er så dårlig sydd sammen at keiseren (som tittelen henspiller på) ikke spiller en rolle i filmen, han er bare en irriterende «guide» på filmens uransakelige vei til mållinja.

Historien som så haltende fortelles er den om far og sønn. Kronk har aldri levd opp til farens høye forventninger, og nå er farens besøk bebudet. Kronk på sin side har løyet på seg kone, familie og et stort hus på toppen av en høyde. Sannheten er stikk i strid - han kokkelerer på en kneipe og er singel som alle de syv små dvergene til sammen. Forutsetningene er altså ikke spesielt spennende, så for å skape litt dynamikk introduserer regissørene noen evigvarende tilbakeblikk som på sett og vis forteller historier om forholdet mellom far og sønn, om Kronks gode hjerte, rettferdighetssans og store kjærlighet.

Filmen forholder seg slik sett til det klassiske dramaets tre akter. I første akt møter Kronk den beryktede kattekinna Yzma - fabelaktig portrettert av Eartha Kitt - og hennes forskrudde forsøk på å tjene en formue på en falsk ungdomskilde. I andre akt har plutselig Kronk blitt speiderleder og møter sin store kjærlighet i den motstående speiderledersken Birdwell. I den siste akten sys alle trådene sammen og faren, Papi, kommer for å avsi sin dom.

Akk, så uengasjerende, akk så krampeaktig, akk så hårreisende dårlig fortalt. For å bøte på en

elendig historie og en ennå verre fortellerfremdrift, introduseres et antall musikalnumre underveis. Her får animasjonsavdelingen og de kreative sjelene som har blitt med på denne ferden utløp for all innestengte frustrasjon over å ha blitt med på et så dødsdømt prosjekt. Earth, Wind & Fires nuevo-klassiske

Let's Groove er gjennomgangsmelodi og lydspor for filmens beste musikalscene hvor Kronk og Birdwell hermer Michael Jackson og gir alt for å emulere den smått legendariske dansescenen i *Pulp Fiction*.

Jeg har ikke så mye positivt å si om denne filmen. Eartha Kitt er allerede nevnt som et positivt element - hennes karakter er en krysning av henne selv og Cruelle DeVil fra 101 Dalmatinere - og bidrar til mye trengt dynamikk i filmen. De øvrige stemmene byr også på en del bra. David Spade gir stemmen til keiseren, men han spiller kun en mikroskopisk rolle i denne utgaven. Det samme gjør karakteren til John Goodman - som ellers er en drøm å låne øret sitt til (jmfør; *Monsterfabrikken*). Tracey Ullman er fisefin britisk som Birdwell og Patrick Warburton er klumsete amerikansk som Kronk.

Filmens design følger selvsagt i samme spor som den opprinnelige filmen fra 2000, som igjen følger i samme kantete spor som de øvrige Disneyfilmene fra rundt millenniet; så som *Hercules* (1997), *Mulan* (1998), *Tarzan* (1999) og

Atlantis: The Lost Empire (2001). Designen er konsentrert rundt geometriske former, og silhuetter utmerker seg både i bakgrunnene og i hvordan en scene er komponert rent visuelt. Det kan være vakkert å se på - og ser sikkert meget overbevisende ut på konsepttegningene, men når de kantete tegningene gis liv i animasjonen så får man ikke den velkjente Disney-flyten i bevegelsene og det hele blir veldig flatt. Og fra flatt, er ikke veien så veldig lang til platt.

Disneys rett-på-DVD-utgivelser friir som regel hemningsløst til barnesegmentet ved å være sterkt gagsorientert og i mindre grad historieorientert.

Kronk bryter med denne tendensen ved å by på en kronglete historie, som brytes opp i segmenter som knyttes sammen mot slutten, og ved å by på referansehumor fremfor kun blødmer og gags. Så kanskje

Kronk henvender seg til et mer oppegående publikum enn det «tillatt for alle» tilsier, men uansett hvor gammel man er så er sjansen stor for å bli skuffet av *Kronks nye stil*.

Utgivelsen:

Som man har blitt vant med når det gjelder «Pure Disney Magic», så ser utgivelsen bra ut. Det er ikke mange skjemmende blemmer å se i overføringen til DVD-formatet, til tross for skarpe konturer og store fargeflater. Jeg oppdaget inget flimmer eller blafrende konturer og ingen krakeleringer i mørke partier. Godt gjort.

Lydsiden presenterer si Dolby Digital 5.1 og selv om dette ikke er hardbarket action med effekter i alle kanaler, så er lydbildet respektabelt. Det svinger av musikalnumrene og dialogen (og den er det mye av) formidles klart og tydelig i front.

Ekstramateriale er det verre med. I tillegg til to spill for de yngste av vikende kvalitet, blir vi tilbudt en titt bak kulissene med de «crazy» regissørene Saul Andrew Blinkoff og Elliot M. Bour. Det er et sorgens kapittel, fullstendig blottet for interessant innhold spredt utover nesten åtte minutter. Spar meg.

Avslutningsvis er det gjort rom for en titt på nye Disney-utgivelser for enhver lommebok. Takk og farvel.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 24.01.06

Takk til Buena Vista for anmeldereksemplar

Ja
[kronk cover](#);